

Στον καθρέφτη της ιστορικής μνήμης

Το 2011, στην ανάλογη με τη σημερινή γιορτή μνήμης για την 28^η Οκτωβρίου, είχαμε παρουσιάσει, πως η Πολιτεία, με την καθιέρωση της συγκεκριμένης επετείου, επικύρωσε έναν εορτασμό που είχε καθιερωθεί από το λαό, από τη βάση, δηλαδή, της κοινωνίας, και είχε πραγματοποιηθεί, ήδη, ανεπίσημα, από το 1941, όλα τα χρόνια του Πολέμου, μέσα στο σκοτάδι της γερμανικής κατοχής, όταν οι μνήμες της ελληνικής εποποιίας του αλβανικού μετώπου ήταν, ακόμα, νωπές.

Με τη σημερινή γιορτή ιστορικής μνήμης θα εστιάσουμε ιδιαίτερα στο γεγονός ότι ο ελληνοϊταλικός πόλεμος και η Αντίσταση που ακολούθησε, υπήρξε έργο του υψηλού φρονήματος του απλού στρατιώτη και του λαού, μέσα σ'ένα κλίμα εθνικής ομοψυχίας, σε αντίθεση με ό,τι είχε προηγηθεί κατά το Μεσοπόλεμο και ό,τι επακολούθησε. Από τον ενθουσιασμό και τη μέθη της νίκης κατά των Ιταλών, στην υποδοχή των τραυματιών και των κρυοπαγημένων από το μέτωπο, τη συσκότιση, τα αυτοσχέδια καταφύγια, οι εμπειρίες των ανθρώπων υπήρξαν έντονες και οριακές. Στην Αθήνα, μετά το κατέβασμα της γερμανικής σημαίας απ'την Ακρόπολη και τις εκδηλώσεις συμπαρατάσεως των απλών ανθρώπων στους άγγλους αιχμαλώτους, ο λαός πέρασε γρήγορα στα συνθήματα, τις διαδηλώσεις, την οργάνωση συσσιτίων ενώ, παράλληλα, σημειώθηκε η μεγάλη κινητοποίηση της νεολαίας.

Με πρωτεργάτες τους αποκομμένους από τις πατρίδες τους νησιώτες φαντάρους, τους τραυματίες του μετώπου και πολλούς φοιτητές εμφανίστηκε ένα ισχυρά μαχητικό διεκδικητικό κίνημα που απλώθηκε στο δημοσιουπαλληλικό χώρο και όλους τους εργαζόμενους. Ο εορτασμός της νίκης κατά της φασιστικής Ιταλίας, όχι μόνο συμβόλιζε, κατά την περίοδο εκείνη την αγωνιστικότητα και το λαϊκό ήθος αλλά τροφοδοτούσε και *«τη σχεδόν απόλυτη σύμπνοια των Ελλήνων»*, όπως έχει διατυπωθεί χαρακτηριστικά από ιστορικούς της περιόδου.